



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1261/10
19.05.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић и Виде Петровић-Шкоро, чланова већа, у правној ствари тужиоца Д.П. из П., чији је пуномоћник З.Ј., адвокат из Л., против туженог Привредног друштва за производњу, прераду и транспорт угља Рударски басен К. д.о.о. из Л, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж1. бр. 6209/07 од 10.07.2009. године, у седници одржаној 19.05.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж1. бр. 6209/07 од 10.07.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Лазаревцу П1. бр. 78/07 од 18.10.2007. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог од 02.06.1997. године, о престанку радног односа тужиоцу, уз обавезу туженог да га врати на рад, као неоснован, док је ставом другим изреке одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж1. бр. 6209/07 од 10.07.2009. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у делу тужбеног захтева за поништај решења и поништено решење туженог од 02.06.1997. године у погледу датума престанка радног односа, те је утврђено да је тужиоцу престао радни однос са 25.04.1997. године, док је ставом другим изреке одбијена као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни повреде из тачке 12. истог става, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, које нису у супротности са изведеним доказима, а оцењени су и жалбени наводи од одлучног значаја. Ни у поступку пред другостепеним судом није учињена повреда из члана 398. став 1. тачка 4. ЗПП, на коју се ревизијом указује, јер делимичним поништајем побијане одлуке туженог и утврђивањем да је тужиоцу радни однос престао касније него што је то утврдио директор туженог у наведеном решењу, није прекорачен тужбени захтев.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био запослен код туженог до доношења решења, од стране директора туженог, од 02.06.1997. године, којим је утврђено да тужиоцу престаје радни однос са 18.04.1997. године, због неоправданог изостанка са посла пет радних дана узастопно. Испитујући законитост побијаног решења, судови су утврдили да тужилац од 18.04.1997. године није долазио на посао до почетка маја 1997. године, да је свог непосредног руководиоца обавестио да због болести је привремено неспособан за рад, али по доласку на рад своје одсуство није оправдао достављањем дознака надлежног лекара.

Имајући у виду околности које су утврдили нижестепени судови, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак судова да су испуњени законски услови предвиђени чланом 108. став 1. тачка 1. Закона о радним односима („Службени гласник РС“ број 55/96, који је био на снази у време доношења решења туженог) за престанак радног односа тужиоцу, који је изостао са посла пет радних дана узастопно, а свој изостанак није оправдао, нити је имао сагласност руководиоца за ово изостајање са посла. При том, правилно је правноснажном пресудом делимично поништено решење туженог и утврђено да је тужиоцу радни однос код туженог престао 25.04.1997. године, а не 18.04.1997. године како је то утврдио директор туженог. Наиме, услов за престанак радног односа запосленом независно од његове воље, у смислу наведене законске одредбе, је неоправдан изостанак са посла пет радних дана узастопно, па се као дан престанка радног односа може узети први радни дан по истеку петог дана неоправданог изостанка. Како је, почев од 18.04.1997. године, пети дан неоправданог изостанка са посла био 22.04.1997. године (петак), то је тужиоцу радни однос могао престати тек са 25.04.1997. године, како

.....
то правилно закључује и другостепени суд.

Врховни касациони суд није ценио наводе тужиоца из ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити, применом члана 398. став 2. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић,с.р.